

**GREGG
HURWITZ**



PAN NIKDO

TALPRESS





PAN
NIKDO

Gregg Hurwitz

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v románu jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2017 by Gregg Hurwitz
Translation © 2017 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-664-6

Pro Keitha Kahlu,
vydavatele ze staré školy v tom nejlepšího slova smyslu
a moderního vydavatele ve všech podstatných ohledech

Jak hluboko musíš pohřbít minulost, aby zůstala mrtvá?

Alan Moore, *Bažináč*

Pravda tě osvobodí. Ale ne dřív, než s tebou bude hotová.

David Foster Wallace, *Nekonečný žert*

1

Co potřebuje vědět

Nahé selfie.

Tím to začíná.

Hector Contrell nahazuje na udici sedmnáctiletého chlapce a posílá ho na střední školy ve východním L.A. Chlapec s nepravděpodobným jménem Addison je skvělá návnada. Nedbale elegantní, s rašicím knírkem, s lícními kostmi popové hvězdy, blondaté vlasy přiměřené délky. Na sobě mikinu s kapucí, na skateboardu, vypadá tak na patnáct. Tvrdí, že je profesionální skater se smlouvou. Stejně tak i rapper nahrávající u známé společnosti. Ve skutečnosti je to kuřák marihuany, kterého vyhodili ze školy a bydlí v pronajaté garáži se starším bratrem a kamarády. Po nocích hraje Call of Duty a kouří ze zelené skleněné vodní dýmky, které říká Tlustoch.

V dobách polední pauzy nebo po vyučování se potlouká poblíž školních areálů a jeho skateboard rachotí přes díry v chodnicích

hned na hranicích školních pozemků. Dívky vytvářejí skupinky a chichotají se. On si vybere jednu, aby ji oddělil od stáda. Řekne jí, aby se pro něj vyfotila. Aby si pořídila tajný účet na Facebooku, o kterém její rodiče nebudou mít tušení, a tam fotky vloží. Řekne jí, že na střední tohle dělá každý, a má většinou pravdu. Jenže ne každý se nechá zatáhnout do sítě, jako je tahle. Zaměřuje se na školy pro studenty z nízkopříjmových skupin, chudé dívky, na které je snadné udělat dojem, které čekají na splnění svého snu, románek, cestu ven. Dívky, jejichž rodiče nemají prostředky na to, aby v případě jejich zmizení cokoliv podnikli.

Odkaz na tajnou facebookovou stránku pak putuje k Hectoru Contrellovi.

Geniální na tom je, že dívky samy vytvářejí prodejní katalog.

Od Contrella vedou odkazy ke všem možným typům mužů s neobvyklými choutkami. Rakouští průmyslníci. Šejkové. Tři bratři v Detroitu s kovovou boudou uzamčenou visacím zámkem. Mohou si online nerušeně prohlédnout zboží, a když bude třeba, požádat o další informace k produktu – různé úhly nafocení, specifické pózy. Vybírají si.

S ohledem na chaos mezi imigranty, působení gangů a rozvrácené rodiny nejsou zmizení mezi chudými barevnými dívkami nic divného. Jde o obnovitelné zdroje.

Hector Contrell vyrazí do noční temnoty a další dívka zmizí z ulic, aby se probrala omámená kdesi v Islámabádu či v Birminghamu, anebo v São Paulu. Někdo si dívku nechá. Někdo ji má na jednorázové použití.

Dalším objektem zájmu je Anna Rezianová. Její otec je instalatér, tvrdě pracuje, chodí domů pozdě a unavený. Její matka je servírka v koktejl baru a přichází domů ještě později a ještě unavenější. Teprve patnáctiletá Anna se stará o mladší bratry a sestry, a když děti konečně odpadnou, nutí se ještě nahlédnout do učebnic. Pro dívku jejího věku je to náročný denní program.

Jednoho dne po škole na ni zpoza nedbale elegantní ofiny

vykouknou Addisonovy modré oči a vyberou si ji, jenom ji. Téhož večera vytáhne tužku na obočí, shodí bezpohlavně střižené kalhoty Dickies s ošoupanými koleny a zkontroluje osvětlení. Tohle rozhodnutí, tenhle okamžik se pro ni stane odrazovým můstkem ke „zcela novému já“.

Jenže jakmile natáhne do profilu selfie, žádný zázrak se nekoná. Zírá na obrázek, který vyslala do světa, a začíná ji zaplavovat nepříjemný pocit.

Rozhodne se, že po téhle jedné fotce toho nechá. Jenže Addison chce víc – už je oslovil kupec ze Srbska. Zahalen mrakem dýmu z džointu ji odchytí v zadní uličce u jejich rodinného domu s jednou ložnicí. Když nebude stačit jeho šarm nájemného hipstera, řekne jí, že nemá na výběr. Nadřazeně jí dá v atmosféře toho večera v Crenshaw najevo, že dělá pro někoho, kdo ublíží jí i její rodině, jestli s tím přestane.

Ona je dlouho do noci vzhůru, třese se v záři svého letitého notebooku a proklikává se skrz nekonečno Facebooku, kde se snaží najít klíč. Kamarádky kamarádek slyšely o kamarádkách, které zmizely. Přes okraj notebooku se dívá na spící sourozence a přemýšlí, jak by jí asi bylo, kdyby to riziko pramenící z její pitomosti dopadlo na ně. Dívá se na spící rodiče, vysílené po celodenní práci. Propast viny v jejím nitru se každou vteřinou prohlubuje a tlačí ji pořád dál a dál, až se octne na ostrově, který si sama stvořila, a členové rodiny najednou vypadají jako tečky kdesi na obzoru. Blíží se něco hrozného, buď na ně, nebo na ni. Pak se rozhodne.

Posílá nové fotky.

Dostavuje se nespavost. Začíná si vytrhávat celé prameny vlasů. Ve škole si způsobuje řezné rány a doufá, že ji ta bolest probere z noční můry. Možná je to spíš volání o pomoc, každá rudá čára na předloktí je kouřový signál vyslaný v naději, že někdo přiběhne na pomoc.

A někdo ten signál vidí. Otec jedné ze spolužaček, starší muž s holí, který nedávno začal kulhat, ji najde plačící na záchodě prodejny 7-Eleven, v době, kdy by měla být ve škole. Dá jí

telefonní číslo. 1-855-2-PANNIKDO. Číslo, které vše nějakým kouzlem napraví.

Vytočí je.

Ozve se Evan Smoak.

„Potřebujete mou pomoc?“ zeptá se.

Tak takhle to funguje.

O čtrnáct hodin později stojí Evan před Addisonovou pronajatou garáží. Ve vzduchu jsou cítit výfukové zplodiny. Pouliční osvětlení nefunguje, hvězdy jsou rozmazané smogem, noc je temná jako asfalt. Evan je její přízrak.

Addisonův bratr Carl a parta jeho kamarádů jsou venku a brázdí ten temný asfalt v parku a v Boyle Heights. Evan to ví. Addison je sám. I tohle Evan ví.

Prověřil si to.

První příkázání – *Nic nepředpokládej* – si to vyžaduje.

Přízrak vystrčí jediný prst a zaťuká na dveře garáže.

O chvíli později se skřípotem vyjedou nahoru.

Nahrbený Addison se vynoří z výparů den starého obsahu vodní dýmky. Houpe se na patách a měří si Evana.

Podle vnějšku je Evana těžko odhadnout. Něco přes třicet. Ve formě, ale ne svalnatý. Asi tak metr osmdesát. Průměrný chlapík, ale ne moc hezký.

Addison ho podceňuje.

To se děje často při pohledu zvenčí.

Rty toho chlapce sebou škubnou do strany. Pohodí hlavou a zpod vlasů se vynoří modré oči, které poslaly spoustu mladých žen na kontejnerové lodi do nezmapovaných vod.

„Co sakra chceš?“ zeptá se.

„Adresu Hectora Contrella,“ odpoví Evan.

Hezkému chlapci se rozšíří zorničky, ale Addison se rychle ovládne. „Nemám tušení, kdo to je. A i kdyby, stejně bych ti řek’ kulový.“

Evan se dívá skrz něj. To v lidech vyvolává nepříjemný pocit. Addisonovi přeletí přes obličej závan nejistoty, ale potlačí ho.

„Znám dost lidí, ty nulo,“ pokračuje. „Lidi, který zaříděj, abys zmizel takhle jednoduše.“ Luskne prsty a v ostrém vzduchu ten zvuk zarezonuje. „Kdo si zatraceně myslíš, že jseš?“

„Jsem Pan Nikdo,“ odpoví Evan.

Chlapcův ohryzek se pohne. Nahoru. Dolů.

Tahle přezdívkou není moc známá. Ale některými ulicemi i odpadky zasypanými uličkami s graffiti se šíří jisté temné zvěsti.

Addison udělá rychlý úkrok stranou, aby si zachoval rovnováhu. Jeho hlas je najednou nakřáplý, hlasivky stahuje sevřené hrdlo. „To je jen vymyšlená historka.“

„Pak se ale nemáš čeho bát, ne?“

Addison neodpovídá.

„Ty víš, co se děje s těmi dívkami,“ pokračuje Evan.

Chvilku trvá, než se Addisonovi znovu vrátí hlas. „Zmizí.“

„Kam?“

„To nevím. Za chlapama.“

„A ti je využívají k čemu...?“

Hoch pokrčí rameny. Dokonce se tlumeně zahihňá. „K tomu, co chlapi dělají.“

„Tu adresu.“

„Nemůžu ti ji říct. Hector by mě zabil. *Doopravdy* zabil.“

Evanův pohled je vytrvalý.

Addison váhá. „Ne,“ vypadne z něj a dochází k novému postřehu. „To ne. Heleď se, jsem ještě kluk. Je mi sedmnáct. Nemůžeš mě zabít, že ne?“

Následuje úder, který se Evan naučil v rané pubertě od drsného mariňáckého instruktora pro boj zblízka.

Říká se mu drtič patra.

Úder, který není smrtící, zlomí nosní přepážku, čichové a klívnové kosti, obě očníce a rozštípne lebku vodorovně od spánku ke spánku. Horní čelist se tím uvolní, nic ji nedrží.

Evanův pohled se zužuje. Sleduje svůj cíl.

Nikdo by nečekal, že se hoch udrží na nohou, ale pořád tam stojí, vzpřímeně na chodníku. Ze rtů a nosních dírek mu teče něco jako sliny.

„Ne,“ ujišťuje ho Evan. „Nezabiju tě.“

Addison vydává hvízdavý zvuk. S novým obličejem pro něj bude těžké dělat děvčatům návnadu.

„Tu adresu,“ opakuje Evan.

To, co chlapci zbylo z úst, mu sděluje, co potřeboval vědět.

2

Společenská smlouva

Evan proklouzl skrz umělohmotnou plachtu do novostavby McMansion. Kořisti, kterou přinesla Hectoru Contrellovi válka proti zchudlým rodinám ve východním L.A. Dům byl daleko od sousedů, na kopci nad příjezdovou cestou, na okraji čtvrti Chatsworth.

Evan procházel zárubněmi bez dveří a potichu se blížil do srdce domu. Dřevěné stojky hrázděných stěn lemující široké chodby i stropní traverzy v něm vyvolávaly pocit, že prochází obrovským hrudním košem až do nitra samotného Hectora Contrella. Někde vzadu na patře se Evanovi usazuje jemný prach z pilin. Z podlahy vyčuhující hřebíky se zapichují do podrážek jeho bot z řady Original S.W.A.T. Agresivně vyhlížející střelec svírá v dlani uzpůsobenou pistolí Wilson Combat 1911.

Contrella našel v obýváku, seděl jako pilot v kokpitu obklo-

pený monitory a servery, z nichž beztréstně ovládal svůj obchod s bílým masem. Statný vousatý muž, zcela vyvázaný ze společenské smlouvy, který si bral, co chtěl, protože to chtěl. Špičková stanice vydávala namodralou zář a hadi proplétajících se kabelů se vinuli z odkrytého suterénu vzhůru jako prapodivná houba.

Hector zaregistroval ve stínu nějaký pohyb a postavil se, v ruce se mu rychle objevil revolver. Chvilku to vypadalo, jako když roste.

Evan stál za dvěma půlkruhy k sobě sražených stolů a díval se na něj. Tetování FUCK YOU v přední části Hectorova krku napovídalo, že nepůjde o nijak vytrřibeného a uhlazeného jedince.

Hector promluvil. „Nevím, co jsi zač, ani proč jsi tady, ale dávám ti pět vteřin, abys zmizel, než ti z těla nadělám cedník.“ Aby dodal svým slovům důraz, skopl ze stolu jeden z monitorů. Jeho kousky přistály Evanovi u nohou a působivě jiskřily.

Oba muži drželi zbraně u boku podél těla.

Evan se podíval, jak na jednom z kusů monitoru skomírá jiskřička. Pak zvedl oči.

„Jedna z funkcí hněvu je přesvědčit lidi o vážnosti našich úmyslů,“ pronesl. „Vyslat signál, že se neovládáme. Jsme nepředvídatelní. Schopní páchat škody. Vyvolávat strach.“

Hector se vytáhl do ještě větší výšky. Slušné výšky. Na jeho masitém levém boltci, nasvíceném zezadu monitory, bylo vidět malý chybějící kousek, jak z něj byla kdysi vytržena náušnice.

Evan udělal krok dopředu. „Podívej se na mě. Podívej se pořádně. A polož si otázku: Vypadám vyděšeně?“

Tvář obra, nakloněného dopředu v záři počítačů, se změnila ve stíny zbrzděnou krajinu – prázdné oční jamky, vystouplé čelisti, oblina jedné z tváří. Jeho silné rty s sebou zaškubaly, první náznak zaváhání.

Evanova zbraň zůstala u boku, stejně jako Hectorova. Dívali se jeden na druhého přes stůl.

Když bylo Evanovi čtrnáct, trénoval ho Jack, aby dokázal rychle

tasit zbraň. Nešlo o okázalé představení ve stylu filmu *V pravé poledne* – vytáhnout z pouzdra, zvednout a zamířit. Jen o dvouapůlmilimetrový náklon a jedenapůlkilogramový tlak ukazováčkem na spoušť.

Přes Hectorovu tvář se přehnal stín. Jeho masitá ruka držící zbraň sebou šklubla. Pohnul se první.

Překližkové stěny vydaly slušnou ozvěnu.

Později téhož večera vešel Evan lehkým krokem do zadní uličky za polorozpadlým bytovým domem, ve kterém bydlela rodina Anny Rezianové. Na jeho levém předloktí tvrdl krvavý povlak, a když jím pohnul, popraskal jako vyschlé bahno. Ruce a obličej si opláchl, ale pořád cítil zbytek skvrny ze strany na krku.

Pokropila ho Hectorova krev.

Vytáhl z kapsy černý mobilní telefon. Byl to model Roam-Zone s obalem ze skleněných vláken a tuhé černé pryže, displej chráněný materiálem Gorilla Glass. Nosil ho s sebou.

Pořád.

Bylo to záchranné lano. Ne pro něj, ale pro ty, kdo volali.

Poslal Anně SMS: VENKU.

Jak tak čekal, někde vzadu v mozku se mu vynořila obava. V Hectorově domě něco viděl – nevěděl, co to je, ale bylo to špatně. Byla jeho klientka v nebezpečí? Ne. V tom byl důsledný. Pro ni to hrozbu nepředstavovalo. Ani pro něj. Šlo o něco jiného. Něco důležitého, i když ne bezprostředního.

Na začátku uličky se objevila Annina zezadu podsvícená silueta, asi deset metrů od něj. Měla noční košilkou, nahrbená záda, suché vlasy jí trčely z hlavy. Z uličky se stal větrný tunel, říjnový vzduch jí bičoval hnědé kadeře a ty se toporně pohybovaly.

„Teď jsi v bezpečí,“ řekl jí.

Byla bosá. Všiml si, že se jí třesou kolena.

„Myslela jsem, že jste jeden z nich a přišel jste si pro mě,“ svěřila se mu. „Měla jsem pocit, že když sem půjdu, bude to to poslední, co kdy udělám. Ale pak... pak jsem vás uviděla.“

„Mrzí mě, že jsem tě vyděsil,“ omlouval se.

„Co to znamená? Že jsem v bezpečí?“

„Nemusíš se už bát,“ ujišťoval ji.

„Čeho vlastně?“

„Už ničeho.“

„A Addison?“

„Ten má teď jiné starosti.“

„A jeho šéf? Ten chlap, co za tím vším stál?“

„Zemřel.“

Anna se pomalu ploužila dopředu, na hlavě jí zářila světlá místa, kde si vyškubala vlasy. Její obličej měl tentýž výraz, jaký viděl u ostatních klientů: utrápený, prázdný. Následek ztráty všech životních jistot.

„Albert je v bezpečí?“ Její hlas byl nakřáplý. „A Eduard?“

„Ano.“

Anna došla ještě blíž, tváře se jí leskly. „A co Maria? Neublíží Marii?“

„Nezůstal nikdo, kdo by Marii ublížil.“

Teď už nepokrytě vzlykala. „*Mayrig? Hayrig?*“

„Tvá matka i otec budou v bezpečí.“

Představil si její rodinu v postelích a zkusil si domyslet, jaký pocit klidu jí tenhle obraz přináší. V jejím věku neměl ani to, takže vlastně nebylo co opustit. Jako dvanáctiletý nastoupil na odpočívadle kamionů do tmavé limuzíny a zmizel ze světa. V té době stálo za to pustit se do jakéhokoliv rizika. Jeho cesta vedla z východního Baltimoru. Nakonec se octl v Marrákéši a v Petrohradu a v Kapském Městě a na každé té zastávce nechal krvavé stopy. Ale nikdy neměl to, co tam nahoře čekalo na Annu. Chladný závan větru mu přinesl uvědomění, že zasvětil svůj život, aby pro druhé ochraňoval to, co sám nikdy neměl.

„Ty moje fotky,“ posteskla si. „Budou se za mě stydět.“

Než opustil Hectorův dům, prohledal Evan celý prostor. Nenašel o moc víc než stavební materiál, prázdné lahve od piva a pár solidních činek v garáži. Na podlaze v jedné z prázdných místností v horním patře, kde Hector během stavby pobýval, se povalovaly obaly od jídel z fastfoodů jako improvizovaná

matrace. Odsud se Evan vrátil zpět do komunikačního centra a odtáhl impozantní tělo do ústraní. Jakmile bylo v kokpitu prázdné, strávil pár minut činností, při které se mu trochu zvedal žaludek: prohlížením databází a proklikáváním mezi soubory bývalých „vhodných kandidátek“, aby našel příslušné klienty. Informace o klientech byly stručné a zakódované, ale i tak je přeposlal do místní pobočky FBI. Nejprve ovšem ze všech serverů smazal informace o Anně Rezianové.

„Obrázky jsou pryč,“ ujistil ji Evan. „Nikdo už se nic nedozví.“

Anna udělala nejistý krok stranou a zvedla ruku k popraskané štuce stěny. „Eduard. Teď je v bezpečí. Je v bezpečí.“ Pořád to zpracovávala, pořád se s tím nemohla srovnat.

„Všichni jste v bezpečí.“

Annina tvář se zachvěla a na okamžik to vypadalo, jako by se měla rozpadnout na kousky. „Vůbec nevím, jak se jim podívám do očí. Teď, když vím, co všechno jsem nám všem mohla způsobit. Nikdy si to neodpustím.“

„To už je na tobě.“

Zdálo se, že je jeho odpovědí otřesena. Na řasách se jí objevily slzy. Kousla se do rtů. Hrudník se jí zvedl, nosní dírky zachvěly. Hluboký nádech. Výdech. Slzy přestaly padat.

„Už mi znovu nevolej,“ řekl Evan. „Je to jasné? Tohle je má práce. Ale jenom tohle.“

„Albert a Maria jsou v pořádku.“ Její rty se sotva pohybovaly. Její hlas byl jen o něco silnější než šepot. „*Mayrig* a *Hayrig*. A Eduard. Eduard.“

„Ano, chci, aby ses soustředila. Koukni na mě. Koukni na mě. Než odejdu, chci tě o něco požádat.“

Oči se jí náhle rozjasnily. „O co chcete.“

„Najdi někoho, kdo mě potřebuje. Tak jako jsi mě potřebovala ty. Je jedno, jestli to potrvá týden, nebo měsíc, nebo rok. Najdeš někoho, kdo je zoufalý a neví, jak z toho ven. A tomu dáš mé číslo.“

„Ano. 1-855-2-PANNIKDO.“

Každý hovor byl digitálně zakódovaný a přes internet se protáhl sérií zašifrovaných virtuálních soukromých síťových tunelů. Poté, co se postupně odrazil od asi patnácti softwarových virtuálních telefonních ústředen po celém světě, dorazil do jeho přístroje RoamZone.

„Správně. Řekneš mu o mně.“

„Tak jako táta Nicole Helfrichové, když mě našel v tom obchodě?“

„Přesně tak. Někoho najdeš. A řekneš mu, že na druhé straně telefonu jsem já.“

To byl poslední krok, který dělal pro své klienty. Úkol, cíl, akt předání moci, kterým se z obětí stávali zachránci. Evan moc dobře věděl, že některá zranění se už nikdy nevyléčí, úplně ne. Ale existovaly způsoby, jak potlačit bolest, jak získat navrch nad jizvami, a tohle byl jeden z nich.

Anna se na něj vrhla a objala ho. Na okamžik jeho paže skončily pár centimetrů od jejích útlých zad. Nebyl zvyklý na tenhle druh kontaktu. Ve svitu měsíce zahlédl vínovou skvrnu na svém předloktí, temné půlměsíce za svými nehty. Nechtěl, aby na jejích šatech a v jejích vlasech byla krev Hectora Contrella. Ale přesto bylo Annino objetí stále silnější a její obličej se mu tiskl k hrudníku.

Spustil ruce. Byla teplá. Cítil přes tričko její mokrou tvář. Držela se ho jako klíště.

Její hlas zněl tlumeně: „Jak vám mám poděkovat?“

„Běž za svou rodinou,“ odpověděl Evan.

Měl to být jeho další pokyn, ale došlo mu, že je to současně i odpověď na jeho otázku.

Udělala úkrok stranou, aby si protřela oči, a on využil příležitosti a zmizel.

3

Válečný stroj

Evan se posouval od semaforu k semaforu a snil o vodce. V mrazáku lednice Sub-Zero měl novou láhev, jen čekala, až dorazí domů. Zvenčí jeho Ford F-150 pick-up vypadal jako jedno z milionů aut na amerických silnicích. Ale laminované pancéřované sklo, samozacelovací pneumatiky a na zakázku vyrobený průrazný nárazník dělal z vozu prakticky válečný stroj.

Kdesi před ním se objevila budova, ve které žil. Pyšnila se poněkud nadneseným názvem Hradní výšina a šlo o obytný výškový komplex nalepený na nejvýchodnější bod oblasti nazvané Wilshire Corridor. Ze svého ateliérového bytu tak měl nerušený výhled na centrum Los Angeles. Hradní výšina byla luxusní, ale už něco pamatovala a člověk ji snadno přehlédl. Tak jako Evanovo auto. Nebo samotného Evana.

Když ho jako chlapce přivezli ze sídliště z východního Baltimoru, strávil sedm náročných let výcviku pod dohledem svého

manipulanta. Pokud bychom řekli, že Jack Johns pro něj byl něco jako otec, bylo by to ještě velmi zdrženlivé vyjádření. Jack byl první osobou, která se k Evanovi chovala jako k člověku.

Evan byl stvořen programem Sirotek, utajeným projektem odkudsi z hlubin ministerstva obrany. Jeho cílem bylo vyhledávat ty správné hochy ztracené v systému pěstounských domovů, odkud probíhal postupný, utajený výběr a výcvik k tomu, co by vláda USA nikdy oficiálně nemohla provádět na místech, kde by se nikdy oficiálně neměla vyskytovat. Nenapadnutelný program, protože se k němu nikdo nehlásil a byl financován ze stínového rozpočtu. Technicky vzato Sirotkové vůbec neexistovali.

Zbraně, kterých bylo možné se kdykoliv zbavit.

Jako Sirotek X měl Evan k dispozici přetékájící bankovní účty v oblastech mimo americkou jurisdikci. Doba jeho nasazení překročila desetiletí. Zřídkakdy viděn, nikdy zajat, setkaly se s ním jen vysoce ceněné cílové osoby, které nechával mrtvé za sebou. Tím, jak se pohyboval neviděn mezi stíny, si vysloužil přezdívku.

Pan Nikdo.

V jednom okamžiku zatoužil dostat se ven. Přišlo ho to draho. Ale nakonec mu zůstal prakticky neomezený zdroj peněz, vzácné dovednosti a čas, který měl zcela ve svých rukou. A i když s jeho minulostí Sirotky X byl konec, našel si jinou práci. Práci, kterou mohl odvádět už jako Pan Nikdo.

Bezplatně. Pro bono.

Už ho nenasazovala vláda, ale přezdívka, již si vysloužil mezi nepřáteli, mu zůstala.

Evan se dozvěděl, že oficiálně byl program Sirotek rozpuštěn, ale loni odhalil, že ještě stále běží. Převzal ho ten nejbezohlednější ze Siroteků. Charles Van Sciver. Jeho novým úkolem bylo vyhledávat a likvidovat bývalé Sirotky. Podle těch, kdo drželi Van Scivera na vodítku, obsahovala Evanova hlava příliš mnoho citlivých informací, než aby mohla zůstat na krku.

Po poslední krvavé konfrontaci mu byla jasná jedna věc – Van Sciver a jeho Sirotky nepřerušují lov, dokud nebude Evan mrtvý.

Od té doby se držel Evan stranou a byl ve střežhu.

Konečně se mu podařilo přejet s proudem pomalu se ploužících vozidel Wilshire Boulevard. Odbočil k Hradní výšince, projel příjezdovou cestou kolem portýra a zanořil se do podzemního parkoviště, kde zajel na své parkovací místo mezi dvěma betonovými pilíři.

Ze zadní části vozu vytáhl černou mikinu, hodil si ji přes ruku, aby skryl krev, a vydal se na druhou stranu parkovacího patra. Před dveřmi do vstupní haly se vždy zastavil, zavřel oči, nadechl se a připravil k přerodu do svého druhého já.

Evan Smoak, dovozce potřeb pro průmyslové čištění. Další nudný nájemník.

Vzhledem k denní době byl v hale klid. Vzduch byl nasycen vůní lilií. Evan svižně přešel k výtahu a kývl na muže z ochranky. „Dobrý večer, Joaquine.“

Joaquin zvedl hlavu od řady monitorů, které byly napojené na kamery snímající okolí budovy a chodby. Hradní výšina se pyšnila svým zabezpečením, což bylo další plus, jak přilákat zákazníky z řad movitých lidí středního věku i zámožných penzistů.

„Dobrý večer, pane Smoaku. Užil jste si večer?“

„Typická sobota,“ odpověděl Evan. „Hamburgery s přáteli.“

Joaquin zpoza svého vysokého pultíku ovládal výtahy – další bezpečnostní opatření – a jedno jeho rameno pokleslo, jak stiskl tlačítko přivolávající kabinku pro Evana. Ten zvedl ruku k poděkování, ale všiml si zaschlé krve za nehty a rychle ji zase dal dolů. Vešel dovnitř, tlačítko do dvacátého prvního patra už bylo rozsvícené.

Dveře už byly skoro zavřené, když zaslechl volání povědomého hlasu: „Moment! Podržte ten výtah, Joaquine – *prosím*.“ Pak klapavé kroky. „Chtěla jsem říct ‚prosím‘ na začátku, aby to neznělo tak rozkazovačně, ale...“

Dveře se znovu otevřely a Evan stál tváří v tvář Mie Hallové. V náručí měla spícího devítiletého syna, bradu opřenou o její rameno.

Miiny oči se zvedly, aby se setkaly s Evanovými, a ztuhla.

Málokdy se nechala něčím vyvést z míry, ale teď jí lehce poklesla čelist a nenápadné pihy rozesté kolem kořene nosu se jí podlily ruměncem.

Před rokem mezi nimi málem začal milostný vztah. Zachránil jí život a pak zase ona krk jemu. Během té doby se o něm ale dozvěděla víc, než by vědět měla. Což byl problém, i kdyby nebyla okresní návladní v Los Angeles.

Jejich oči se v rychlosti střetly.

Zhoupla se bokem, Peterova váha na ni byla moc.

„Nemám ho vzít?“ zeptal se Evan.

Bývaly časy, kdy to bylo běžné.

„Ne,“ odpověděla. „Díky. Zvládnu to.“

Mlčky dojeli do jejího patra. Evan nezapomínal, že má za nehty krev, a držel ruce volně sevřené v pěst. Zaregistroval nenápadnou vůni citronové trávy – vůni Miiny pleťové vody.

Peterova tvář byla tlakem o rameno částečně vyšpulená a blondaté vlasy mu padaly na jednu stranu. Rty měl modré od nějakého lízátko. Když se dveře s artritickým rachotem rozevřely, zvedl Peter ospale hlavu. Nejprve se úsměv objevil v jeho tmavých očích, pak i na ústech.

„Ahoj, Evane Smoaku.“ Hlas měl ještě nakřáplejší než obvykle. Než Evan stačil odpovědět, chlapci opět poklesla víčka.

Mia ho odnášela pryč a Evan se díval, jak se mu po chodbě vzdalují, dokud mu nezakryly výhled zavírající se dveře výtahu.

4

Čistá jako skalpel

Jakmile Evan otočil klíčem, zámek u bytu číslo 21A povolil. Cvaknutí znamenalo, že se uvolnily různé bezpečnostní západky v ocelových dveřích skrytých pod elegantní dřevěnou deskou. Jak říkával Jack, *kuličková ložiska z kuličkových ložisek*.

Evan deaktivoval alarm a vydal se do kuchyně. Minul živou stěnu, zavlažovacím systémem zalévanou vertikální zahradu, ze které vyrůstala máta a šalvěj, petržel a heřmánek. Příjemná vůně a zelená barva byly asi ty jediné prvky, které by mohly být v rohovém ateliérovém bytu popsány jako veselé.

Prostor byl doširoka otevřený, šest set padesát metrů čtverečních litého betonu rozdělávaly pracovní stanice, místa, kde bylo možné posedět, volně stojící krb a ocelové schodiště, které se stáčelo do patra. Moderní luxus byl strážěn bezpočtem zabezpečovacích prvků. Okna a posuvné dveře, díky nimž dvě stěny propouštěly panorama města? Neprůstřelný Lexan dopl-

něný softwarem pro detekci roztržštění. Brčálově zelené zatahovací závěsy proti slunci? Vyztužené splétanými titanovými vlákny. Kvarcitová dlažba, kterou byla pokrytá podlaha balkonů obklopujících zvenčí ateliér? Další alarm nastavený tak, aby zaregistroval zvukové signály, které by vytvářely boty vetřelce šlapající na kámen.

Evan se protáhl kolem kuchyňského ostrůvku k lednici Sub-Zero. Tady, mezi ledovými kostkami, vábivě trůnila tlustá láhev Karlsson's Gold. Ručně vyráběná švédská vodka obsahující sedm druhů brambor byla výjimečná tím, že se připravovala jednorázovou destilací v měděné destilační koloně. Evan si nalil do whisky s vypouklými stěnami trochu tekutiny na kostku ledu a přizdobil si nápoj pepřem, který vypadl po jediném otočení z nerezového mlýnku.

Na počátku čistá jako skalpel. V dojezdu lehká minerální příchuť. Nenápadná stopa pepře.

Perfektní.

Evan došel ke krbu a zapálil hranici cedrových polen. Pak svlékl oblečení, ve kterém absolvoval misi, a hodil je do plamennů. Se sklenkou ledu u boku přešel nahý obrovský prostor až ke krátké chodbě, kde minul místo, kde visívala jeho oblíbená, dnes již neexistující katana z devatenáctého století. Skoby na holé stěně mu připomněly, že nedávno vyhrál online aukci na náhradní samurajský meč, který pocházel z éry označované jako rané Edo. Zásilka z aukčního domu Seki už měla brzy dorazit.

Prošel ložnicí do koupelny a ťukl prsty na sprchové dveře z matného skla.. To tiše zajelo do stěny. Pustil si tak horkou vodu, jak jen dokázal snést, a přikrčil se pod jejím proudem. Vydrbal si tělo. Odtékající voda byla temná a kolem odtoku se vytvořil rudý vír.

Vyčištění nehtů vyžadovalo drátěný kartáček a jisté úsilí.

Po osušení se vydal zpět do ložnice a oblékl si totéž, co předtím. Tmavé džíny, šedé tričko s výstřihem do V. Už to vypadalo, že se otočí zpět od prádelníku, ale váhavě zíral na nejspodnější zásuvku.

Pod kůží začínaly vřít emoce, zaplavila je horká vlna. Tahem zásuvku otevřel a pomocí palce zdvihl falešné dno. Pod ním modrá flanelová košile, zčernalá od staré krve. Jackovy krve.

Za posledních osm let neuběhl jediný večer, kdy by si Evan nezhasl světla, nezavřel oči a nesledoval, jak Jack krvácí z rukou.

Evan zavřel zásuvku a vstal. Snažil se zbavit se toho sevření na prsou. Sedl si na magnetickou postel Maglev, která se vznášela něco přes půl metru nad podlahou. Ve vzduchu držely desku lůžka silné neodymové magnety. Zavřel oči a zavěšený mezi podlahou a stropem se soustředil na svůj dech. Octl se uvnitř vlastního těla, cítil hmotnost svých kostí ve svalech. Obvykle mu to pomáhalo k nalezení klidu.

Ale dnes ne.

Z temnoty za víčky mu vyskakovaly obrazy. Ramena Hectora Contrella sebou šklubla dozadu, jako kdyby někdo zatahal za struny. Inkoustová loužička v prohlubni jeho krku, tečka za nápisem FUCK YOU. Mohutné nohy se podlamují, lavina padá ve zpomaleném záběru. Nepořádek na podlaze kolem matrace – polystyrénové mističky na nudle se skvrnami od jídla, prázdné obaly od burritos, zmačkané sáčky od proteinových směsí. Hrudní koš domu, obnažené stojky lemující Evanovu cestu dovnitř. Chodba vzdalující se v perspektivě nějakého Kubrickova hororu, každá prázdná dveřní zárubeň nahrazena další a další.

Evanovy oči se otevřely.

Žádné dveře. To znamená žádné kliky. To mu celou tu dobu vrtalo v hlavě. Dům byl otevřený celému světu, místo stěn měl třepotající se plachty.

Žádná uzamykatelná oblast pro unesené dívky.

Logistika jejich přesunu po světě byla složitá. Někde mimo objekt musela být nějaká zadržovací lokalita.

To předpokládalo možnost, že v ní uvízla další mladá žena.

Evan seskočil z postele a vydal se zpět do koupelny. Vstoupil do sprchy. Stiskl páčku, kterou se pouštěla horká voda, a o oka-

mžik později se ozvalo slabé cvaknutí. Páčka nastavená na otisk jeho dlaně fungovala i jako tajná klika. Otočil s ní opačným směrem a ve vzoru sprchových kachliček se vynořily tajné dveře, které se otevřely směrem dovnitř.

Vstoupil do Trezoru.

Třicet sedm metrů čtverečních asymetrického prostoru bylo vepčáno pod veřejně přístupné schodiště vedoucí na střechnu. Zdí oddělený skladový prostor sloužil Evanovi jako zbrojnice a operační centrum. Od skříněk se zbraněmi až po stůl z tabulového plechu posetý monitory, servery a kabely obsahoval veškeré nástroje nezbytné pro jeho obor. Monitory přenášely obraz z pirátsky napíchnutých bezpečnostních kamer v Hradní výšině. Každá chodba, každé schodiště, každé vstupní dveře.

Vdechl pach vlhkého betonu, dopadl do křesla a dojel v něm ke stolu ve tvaru písmene L, aby se podíval do databází silových složek. Evan měl přístup ke všem větším trestněprávním i občanskoprávním případům, forenzním záznamům i balistickým registrům – ke všemu, co si mohli zobrazit policisté na svých notebookách Panasonic Toughbook zapojených v hlídkových vozech.

Jeho výcvik stál na tom, že věděl něco málo o všem od lidí, kteří věděli o něčem všechno. Určitě nebyl zkušený hacker, ale vloupal se do pár policejních vozů a vložil do jejich notebooků reverzní SSH kód – zadní vrátka, jimiž se mohl dostat do systému, kdykoliv uznal za vhodné.

A uznal to za vhodné právě teď, když hledal Contrellovy společníky, předchozí bydliště i bývalé spoluvězně. Nic ho však nezaujalo. Uběhlo pár hodin a vodka s rozpuštěným ledem pořád ležela vedle podložky pod myš, zatímco kousky pepře v ní plavaly jako popel.

Prostřednictvím webové stránky registru motorových vozidel se Evanovi podařilo zjistit registrační značku Contrellova vozu Buick Enclave. Další řada zákulisních manévřů ho přenesla do záznamů z GPS tohoto vozu. Vytiskl si souřadnice – stupně zeměpisné šířky i délky vytvořily nekonečnou řadu.

Jak tak z tiskárny LaserJet lezl papír za papírem, začal sledovat pauzy mezi pohybem vozu.

Místa, kde pobýval Contrell.

Evanova práce ještě neskončila.

Desáté přikázání znělo: *Nikdy nenech zemřít nevinného.*

5

Oči příšery dobývající data

Ta místnost mohla být kdekoliv. Někde uprostřed mrakodrapu. V odlehlém koutě křídla nějaké usedlosti. Dokonce i v podzemí.

Byla velká.

Měla velikost kinosálu, ale nebyly zde řady křesel. Nebylo tu plátno.

Byly jich tu *stovky*.

Lemovaly tři stěny, jeden vedle druhého, odshora dolů, špičková demonstrace úrovně výpočetní techniky agentury DARPA. Na každém monitoru běžela nekonečná řada kódů. Obrazovky byly jako oči příšery dobývající data, mozkiem pak bariéry serverů naskládaných za čtvrtou stěnou, která byla schopna odolat i bombovému útoku.

Mihotavé světlo monitorů poblikávalo v ztemnělé místnosti, živoucí kamufláž. Bylo těžké vnímat něco jiného než obrazov-

ky. Všechno jako by to splývalo – koberce, terminály, pár kusů nábytku. Dokonce i návštěvníci, kteří měli povolení ke vstupu – obvykle ne zcela zasvěcení technici provádějící pouze technické úpravy – jako kdyby se ztráceli, ryby splývající se zčerenou vodou.

Charles Van Sciver to tu měl rád. Líbila se mu ta temnota, již se mohl pohybovat sám a neviděn.

Nebyla tu okna. Nebyla tu zrcadla, dokonce ani na sousedící toaletě. Všechna je nechal zakrýt. Příležitostný návštěvník byl nucen stát v určité vzdálenosti, aby se Van Sciver mohl oddávat ochranné anonymitě blikajících světel.

Bylo to tu bezpečné a poklidné. Jen on a jeho algoritmy.

Nebylo by přesné tvrdit, že *veškerá* výpočetní síla byla nasměrována k nalezení Sirotky X.

Jen 75 procent.

Nebo spíš 76,385, abychom byli přesní.

Koneckonců jako šéf Programu měl Van Sciver i jiné povinnosti.

Ale žádná nebyla tak důležitá jako tohle.

Po více než desetiletí byl Evan tou nejkvalitnější položkou celého programu Sirotek. Nejenže věděl, kde jsou pohřbené mrtvoly. Evan většinu z nich pohřbíval sám.

Ačkoliv prosté oko nedokázalo při pohledu na monitor postřehnout ani útržek informace, Van Sciver se rád díval na velkoobjemové zpracovávání dat v reálném čase. Přestože znal klíčové pojmy – „clusterová analýza“, „detekce anomálií“, „prediktivní analýza“ – neměl ani ponětí, co má před sebou. Dokázal však zpracovat výstupní zprávy, které pečlivě každou hodinu zkoumal, a hledat jednotlivé vlasce v oceánu kyberprostoru. Ty vlasce, které Pan Nikdo zanechával, bylo zapotřebí důsledně stopovat. Pokud by se jediný z vlasců lehce rozechvěl a dal tak Van Sciverovi najevo, že se na udici někdo chytil, past by zaklapla.

V poslední době se tým techniků soustředil na shromažďování dat a skládání informací ze zahraničních bankovních účtů

s cílem složit ze střípků dostatečně čitelnou mozaiku, která by ukázala tím správným směrem. Měli samozřejmě indicie vedoucí k Evanovi. Pár vlasců plovoucích ve vodě. Ale pokaždé, když se pokusili za nějaký zatahat, objevili další rozvětvení – peníze se pohybovaly sem a tam, v hlubinách skořápkové firmy se ztrácely za firmami s P.O. boxem a další stopa pak končila u nepoužívané poštovní schránky na nějaké prašné cestě třetího světa.

Van Sciver obcházel po obvodu sál, jeho neustále bledá pleť se utápěla v antiseptické záři obrazovek. Nedostatek kontaktu s lidmi byl zárukou, že se honby za svým cílem nevzdá. Nakonec se oddal disciplíně a abstinenci, a zbavil tak svou existenci všech rozptylujících faktorů. Za jeho vítězstvím bude jednou stát vůle odepřít si veškerá potěšení a teplo. Proto se mu jednou podaří porazit svou Nemesis. A vítězství pro něj bude dostatečnou útěchou.

Van Sciver se zastavil. Jak tak stál před podkovou vlnících se stěn, utápěl se v moci, která se před ním zobrazovala. Čas tu nehrál roli. Přítomnost byla věnována rekonstrukci minulosti a odhadování budoucnosti, drak stále polykal svůj ocas a nekonečnost čísel dávala dohromady nulu.

Ale jednou to do sebe všechno zapadne.

Jednoho dne najdou ten správný vlasec z jedniček a nul, který je přivede k Sirotkovi X.

Je to jen otázkou času.

6

Ložisko ropy

Když Evan řídil, vnímal vše kolem sebe. Zejména pak šedivé dodávky Ford Transit Connect bez bočních oken a registračních čísel. Jako třeba tu, která se pohybovala už několik bloků v jeho zrcátku.

Dal pravý blinkr. Dodávka nikoliv. Buď ho nesledovali, nebo nebyli ochotní spolknout návnadu. Evan projel kolem vjezdu do pobočky FedExu v Norwalku a vůz se držel hned za ním. Evan vypnul blinkr, držel hlavu skloněnou, ale oči měl stále přilepené ke zpětnému zrcátku. Pár okamžiků si počkal a pak rychle odbočil do postranní uličky. Dodávka ho minula, ani nezpomalila.

Opatrnosti nebylo nikdy nazbyt.

Strávil celé dopoledne kompletní objížďkou bezpečnostních domů a bytů, které si držel v losangeleské aglomeraci. Testoval vybavení, olej v náhradních vozech, funkci automatického spí-

nání a vypínání světel. V bytě ve Westchesteru, ošuntělém jednopatrovém domě za vzletovou dráhou losangeleského letiště, vyměnil svůj běžný vůz za bahnem potřísněnou Toyotu 4Runner s potápěčskou vlaječkou na zadním okně.

Teď stál vůz u obrubníku, Evan seděl za volantem a chvíli pozoroval silnici. Nakonec dal automatickou převodovku zpátky na D. Vrátil se zpět k pobočce FedExu, vstoupil dovnitř, podepsal pár zákaznických formulářů a vyšel odsud s prodlouženou kartonovou krabicí.

Jeho nová katana. Tahle zbraň byla ukována relativně nedávno, v roce 1653. Vyrobil ji Heike Norihisa, poslední kovář pracující s pětivrstvou taveninou. Katana byla ozdobná, nakonec stejný záměr měl Evan i s tou minulou, a už se nemohl dočkat, až si ji pověsí na prázdné háky v chodbě.

Ale ještě musel prověřit jedno místo. Strávil spoustu vyčerpávajících hodin analýzou dat z Contrellovy GPS – hledal, kde se ten chlap často zastavoval, a snažil se tak zjistit místo, kde přechovával dívky před jejich odesláním. S každým ubíhajícím dnem propadlo přesýpacími hodinami více písku.

Evan se vydal do Fullertonu. V klíně měl hromadu papírů, většina dat na nich už byla přeškrtnuta červenou tužkou.

Další místo na seznamu vypadalo jako menší obytná rezidence, polořadovka za několika fotbalovými hřišti, která končila prašnou planinou. Samostatná garáž, nové šindele, čerstvé nátery, zatažené závěsy. Bezpečnostní brána hlídala vstup přes betonovou verandu obklopenou květinovými truhlíky. Komfort maloměsta.

Evan zaparkoval o pár bloků dál a vrátil se. Přeskočil plot, přiložil ucho ke dveřím a neslyšel nic. Zámek se jen blýskal, lesklý výrobek firmy Medeco. Zahrabal v něm paklíčem zakončeným trojitou vlnkou. Nacítel se na rytmus čepů vložky, které se zvedaly do různých výšek. Nakonec uslyšel potěšující cvaknutí, zámek se uvolnil.

Dobře promazané dveře se potichu protočily v závěsech. Z opaskového pouzdra Kydex vytáhl svého Wilsona a vklouzl

dovnitř. Interiér byl potemnělý zásluhou zatažených záclon, ucítil zápach čisticího roztoku a nevětraného vzduchu. Ačkoliv cítil, že to místo je prázdné, přesouval se potichu z jedné místnosti do druhé. Byla to nízkonákladová a překvapivě čistá stavba. Nádobí bylo bezchybně vyskládáno v čistých policích. Na podlaze leskocí se lino. Gauč a židle s potahem, zřejmě z IKEA – uklidňující šed, skličující modř. V obývacím pokoji roztáhl rukou závěsy.

Okna byla zatlučená hřebíky.

Přešel prsty po jejich hlavičkách, kovový chlad proti bříškům jeho prstů. Srdce mu bušilo očekáváním.

Pak se pohnul dál.

V hlavní ložnici byly dvě dvojpostele, pečlivě ustlané. Ve skříni pánské oblečení. *Velké* pánské šatstvo. Jedna z bund vy-
padala, že by zakryla celé plážové lehátko.

Evan se zastavil, dýchal, poslouchal.

Pak se vydal úzkou chodbou k zadnímu pokoji. Dveře se třemi petlicemi. *Zvenčí.*

S vytaženou pistolí stál Evan plných deset minut naprosto v klidu před místností. Žádné zvuky dýchání, žádné skřípění podlahových prken.

Konečně odsunul jednu zásuvku. Tlumené klapnutí kovu o kov mohlo být stejně tak vzdálené zahřmění.

Stál bokem ode dveří a čekal.

Nic se nedělo – a stejně tak se nic nedělo ani potom.

Další dvě petlice odsunul rychle po sobě. Natočil tělo bokem. Dveře se otevřely dovnitř. S Wilsonem 1911 před tělem obkroužil jednu z veřejí. Krásně ustlaná postel, pokrývka v levandulové barvě, na stojánku zcela nová televize.

Příjemná místnost, pokud pomineme plechový plát přivrtnaný přes okno. Když Evan strčil ramenem do dveří, aby mohl celým tělem dovnitř, ucítil, že jsou těžší než ostatní.

Vyztužené.

Zadržovací cela.

Uvnitř nikdo. Místnost – holá, čistá, vybavená jen tím nej-

základnějším – vypadala jako dioráma. Vlastě to tu celé působilo jako domeček pro panenky.

Vše bylo navrženo s ohledem na jediný účel: pohodlnou funkčnost.

Hector Contrell potřeboval jistotu, že zboží nebude ještě před doručením poškozeno.

Dveře koupelny byly ovšem zavřené. Evan zkusil otočit knoflíkem dveří, ale ten se nepohnul. Vrazil pistoli zpět do pouzdra a znovu vytáhl paklič. Na levnější zámek stačil jen obyčejný háček a pár pohybů.

Jakmile se dveře otevřely dovnitř, jako první ho udeřil do nosu zápach.

Přes okraj vany visela hladká noha s modrofialovými skvrnami. Mohutný propletenec černých vlasů zakrýval obličej, ze kterého tak byla vidět jen křehká slonovinově bílá brada. Podle jeho odhadu tělo patřilo mezi starší „exempláře“ Contrellovy nabídky. Něco kolem dvaceti. Pravděpodobně určena pro klienta vyžadujícího změnu.

Dokud nebylo fungování Contrellovy sítě odhaleno a jeho prostředníci se nerozhodli zlikvidovat zásoby.

Když zabil Contrella, byla ještě naživu. Když jel domů a naléval si sklenku vodky, aby zapil dobře odvedenou práci, byla ještě naživu.

Evan upustil sadu pakličů.

V té chvíli za sebou zaslechl kroky.

Dva muži, bezpochyby majitelé rozměrných šatů ve skříni v hlavní ložnici. Ten, co byl blíž k Evanovi, svíral v ruce revolver Smith & Wesson Chief's Special a svíral ho pevně. Pevná zápěstí, lokty u těla. Druhá pistole mu visela z levného nylonového pouzdra pod levou paží, záložní poloautomatica pro případ, že by pět ran bylo málo.

Muž za ním si nesl solidně vypadající pupek a pistoli SIG Sauer. Jeho zbraň byla také zdvižená, ale mohl si dovolit nemířit a spoléhat na to, že Evana dostane kolega. Přes válcovitý hrudník muže v popředí toho Evan příliš neviděl. Vypadalo to, jako

kdyby ten člověk všechno zakryl. Nehrál roli jen jeho objem, ale i skutečnost, že byl aerodynamicky nakloněný směrem k Evanovi. Ostrá brada, výrazné obočí, hrudník a bicepsy, které jako by ještě víc jeho tělesnou konstrukci stahovaly dopředu, takže to působilo dojmem, že stabilitu zajišťují jen koule nohou. Živoucí lokomotiva.

„Kdopak to spal v našich postýlkách?“ zeptal se.

Evan dal ruce lehce dolů. SW sledoval jeho pohyb, zastavil se na úrovni srdce.

„Zlatovláska a tři medvědi?“ opáčil Evan. „Opravdu?“

„Musím souhlasit, Claude,“ pronesl muž u dveří. „Tohle se ti moc nepovedlo.“

Claudovi ztvrdly rysy. Tváře se mu leskly, jako kdyby se čerstvě oholil, ale strniště už se z nich opět dralo ven. Jeho obličej byl součástí cílové skupiny pro pětibřité holicí strojky.

„Prostě se mi to spojilo s celým tím vloupáním,“ utrousil Claude. „Přijdem domů, přistihnem tě... Plus ta narážka na Zlatovlásku, to je přece ponižující.“

„Protože je to holka,“ usoudil Evan.

Claude přikývl.

Evan držel ruce stále na stejném místě. „Viš, co se říká. Když musíš vysvětlovat vtip...“

Muž vzadu mávl svým SIG směrem k Evanovi. „Bouchačku na zem.“

Evan poslechl.

Když byl v podřepu, naměřil si vzdálenost ke Claudovým botám. Asi metr a půl. Tenhle prostor by Evan pokryl jediným výpadem. Bylo by to snadné, kdyby na životně důležitou část jeho těla nebyly namířené dvě zbraně.

Při zvedání zpět do stoje si prohlédl hlaveň zbraně Chief's Special. Protože Claude byl svalnatý a pravák, první Evanův pohyb by musel být úhyb doleva, což ho přiměje stočit zbraň dovnitř přes ten sudovitý hrudník. Stlačení deltového a prsního svalu zpomalí pohyb paže a získá Evanovi půl vteřiny.

Víc potřebovat nebude.

Jeho pohled padnul na Claudovu druhou zbraň, tu, kterou měl zavěšenou ve volném pouzdru v podpaždí. Browning Hi-Power. Nabitá a natažená – úderník vzadu, zajištěná. Páčka pojistky vykukovala zpoza přichytného pásu nylonového pouzdra. Hezká prezentace. Přes Evanova ramena se z koupelny valil zápach a usazoval se v chuťových pohárcích v zadní části jazyka. Hned za prahem chodby zahlédl zářivou červeň několika kanystrů s benzinem, které tam muži v tichosti složili. „Takže provádíte velký úklid?“

„Contrell byl CEO,“ odpověděl Claude. „My jsme jen nádeníci. Vlastně takový lepší chuť. Sedíme, jíme pizzu, koukáme na televizi. Lepší než kopat příkopy.“

Evan si obtočil tenký háčkový paklíč kolem palce a znovu ho sevřel. „To byly vaše jediné možnosti, jo? Prodávat holky, nebo kopat příkopy?“

Claude se usmál a náhle mu to došlo. Z jeho impozantní čelisti se vyvalilo to poznání: „Ty jsi ten chlap, co nás připravil o práci.“

Švihem zápěstí vyslal Evan háček Claudovi do očí a těsně před jeho výstřelem uhnul doprava. Střela mu zapraskala kus vedle ucha. Neuhnul ani tak moc *od* Claudea, jako spíš *do* něj, použil ho jako štít proti potenciálnímu rozptylu střel z revolveru. Evanova pravačka vyletěla k Browningu v podpažním pouzdru a souběžně do obra narazil, byli teď hrudníkem proti hrudníku a vypadalo to jako nepovedený tanec.

Seběhlo se to velmi rychle.

Evanův palec uvolnil páčku pojistky a ukazovák obkroužil spoušť. Zatlačil zbraň i s pouzdem dozadu a vypálil přímo skrz pouzdro zpod Claudeova podpaží. Muž za ním dostal zásah do obličeje, krev z něj vytryskla jako nově objevené ložisko ropy. Pistole v jeho ruce dvakrát vyštěkla. Evan cítil, jak se dvakrát nárazem zavlnilo Claudeovo tělo, palba z vlastních řad rovnou do zad.

Claude rychle upadl a zůstal tiše ležet.

Druhý muž to koupil vedle postele. Padl na ni břichem

a jedna ruka sevřela pokrývku v levandulové barvě. V místnosti se rozhostilo naprosté ticho.

Celá záležitost se odehrála během jedné a půl vteřiny.

Evan zvedl svou zbraň a vydal se ven. Ačkoliv sousední domy byly daleko, zvuk přestřelky mohl být slyšet.

Když překračoval Claudea, všiml si žlutého proužku papíru, který mu vykukoval z vnitřní náprsní kapsy rozhalené bundy. Instinkt mu zavelel, aby se nad tělem zarazil, ohnul se a natáhl se pro něj. Vyndal jej ven z kapsy.

Kopie přepravního dokladu, záznam na samoprůpisném žlutém papíru.

Najednou jako by byl vzduch křehký, jako kdyby se měl roztříštit, jakmile udělá chybný pohyb.

Jeho oči přitáhla postel. Královská velikost.

Dost velká pro dva spolubydlící.

Podíval se zpět na formulář, zajímala ho data.

Výchozí bod: Long Beach, CA

Místo určení: Jacksonville, FL

Odhadovaný termín doručení: 29. 10., 23.37 hod.

Vzdálenost: 5141,11 mil (8273,82 km)

To nebyla vzdálenost, kterou by zásilka překonávala kamionem nebo letadlem. Ani náhodou. Vzdálenost by v tomto případě byla něco málo přes tři tisíce kilometrů. Tahle zásilka to brala po spodním okraji kontinentu a skrz Panamský průplav.

Oči mu sjely níž po formuláři.

Samozřejmě, standardní dvacetistopový kontejner ISO, který převážela nákladní loď střední velikosti jménem *Horizon Express*. Dodatečný přístavní poplatek 120 dolarů měl být zaplacen po dodání zásilky správě přístavu v Jacksonvillu.

Ve spodní části formuláře bylo něco připsáno perem, modrý inkoust se lišil od černé barvy samoprůpisného dokladu. Jméno. A věk.

Alison Sieglerová/17 let.

Jakmile Evan zahlédl ta nedbale načmáraná slova, někde uvnitř ucítil žár.

Napadlo ho, jak se asi tak cítí sedmnáctiletá dívka zamčená v kontejneru 78653-B812.

Vypadalo to, že se Claudeovi a přátelům podařilo ještě před zavřením výrobní linky vyřídit poslední zakázku. Znamenalo to, že Evanovi zbývala poslední hlava hydry Contrellových operací, kterou musí useknout jednou provždy.

Měl šestnáct dní, než kontejnerová loď dorazí do Jacksonvillu. Tam se sejde se zákazníkem. Ale nechtěl do té doby nechávat Alison Sieglerovou samotnou.

Se složeným žlutým formulářem v ruce se vydal ven, cestou minul v chodbě trojici kanystrů. Vyběhl na příjezdovou cestu a přeskočil bezpečnostní bránu.

Sotva jeho boty dopadly na chodník, zaslechl kvílení pneumatik.

Řítily se na něj dva vozy Ford Transit. Každý z jedné strany, šikmo k sobě vykreslovaly písmeno V. Jakmile Evan sáhl do opaskového zbraňového pouzdra, boční posuvné dveře vozů se odsunuly a objevila se řada očí vykukujících z kukel. Uvnitř každého z vozů spustily koncert brokovnice, jako kdyby pálily dělové věže.

V interiérech vozů zářily jako neony oranžové body. Pažby brokovnic označené barvou pro nesmrtící zbraně.

Evan měl jen okamžik na přemýšlení: *toble bude bolet*. Pak promluvila ráže dvanáct. První beanbag ho trefil přímo do stehna a otočil ho o 180 stupňů. Souběžně dostal další zásah zprava. Zapraskalo žebro. Další střela typu „pružný obušek“ ho zasáhla z boku do hlavy, sice jen letmo, ale s ohledem na olovo uvnitř to stačilo. Žádná bolest, zatím ne, jen tlak a příslib budoucího otoku.

Otočil se ve směru zásahu o 360 stupňů kolem vlastní osy a nějak se mu během toho procesu podařilo vytáhnout Wilsona. Muži v černém mezitím vyskákali z dodávek a vytvořili střeleckou formaci. Tihle lidé byli zkušený střelci, o pár lig výš než Hector Contrell a jeho ubohá sbírka externistů.

Obrovský muž uprostřed držel v ruce podivnou pušku, její

kuželovitá hlaveň v sobě měla zátku v podobě balonu. Působilo to dojmem, jako když nacpete basketbalový míč do hadího krku.

Se zašuměním vyletěla ven. Evan se s bezmocným odstupem díval, jak se před ním rozbaluje. Odolná nylonová síť s ocelovými skobami se závažími ve všech čtyřech rozích, celá ta věc se rozevřela jako chřtán nějakého velkého zvířete.

Obklopila ho jako kokon, zápěstí mu narazilo do nosu, jedno koleno se přimáčklo na žaludek, chodidlo namířené dolů – pozice olympijského reprezentanta ve skocích do vody. Podobně se museli cítit neandertálci, když je uvěznila láva a oni zka-meněli v neslavně neohrabaných postojích.

Pistole natlačená na levé ucho teď byla stejně nepoužitelná jako on.

Do tváře mu narazil obrubník. Na zlomek vteřiny zaujala jeho pozornost žlutá tancující tečka – útržek přepravního dokladu odnášel závan větru přímo do kanálu. Poslední stopa Alison Sieglerové mizela v nenávratnu.

Evan vytlačil zorničku až do rohu oka a s úsilím se podíval vzhůru. Tam se vynořila obrovská temná postava držící v latexové rukavici svise injekční stříkačku.

Postava se naklonila.

Bodnutí kovu ze strany do krku.

Pak palčivá temnota.

7

Nevyhnutelný chropot

Evan je znovu na podzemním parkovišti, kousek na jih od Jeffersonova památníku. Parkovací úroveň 3 je jeho osobním peklem.

Anebo, což je trefnější, jeho očištěm.

Je vlhká letní noc 2008, tatáž noc, ve které zůstává uvězněný něco přes osm let.

Signální světlo výtahu je červené jako vždy a vrhá krvavé stíny na dřímající stavební vybavení. Parkoviště je uzavřené, přestavuje se. Evan čeká za betonovým sloupem a otírá boty o bezpečnostní obrubu, aby se zbavil třesňových okvětních lístků na podrážkách.

Domluvil si tu s Jackem půlnoční setkání. Teď měl být Evan ve Frankfurtu, skrývat se po významné utajené akci v Jemenu, ale místo toho přeletěl zpět do Států, nahněvaný, rozrušený a s touhou setkat se s jediným člověkem na světě, kterému může věřit.

Evan chce skončit.

Jack z něj vychoval toho nejlepššího zabijáka na světě. Ale současně

se snažil, aby si Evan uchoval svou lidskost. Dva vlaky na kolizním kurzu.

Po desetiletí stráveném operacemi coby Sirotek X Evan ví, že musí vyskočit, než dojde k nárazu, i kdyby ho ten skok měl zabít.

Neuvědomuje si však, že důsledky mohou být ještě horší.

Jack se s ním setkal nechtěl. Tvrdil, že sleduje jeho pohyb. Ale že nechce přitahovat pozornost a porušit své utajení. Evan však trval na svém a Jack, bez ohledu na svůj zdravý úsudek, nakonec souhlasil.

Proběhlo to jako vždy.

Jack se vynoří odnikud, jeho kroky klapou po betonové podlaze, stín se rozprostírá po začernalé zemi plné olejových skvrn. Objímají se. Jsou to více než dva roky, co se viděli tváří v tvář. Jack se k Evanovi chová, jako by to byl syn, který se vrátil z vysokoškolských studií. V Jackových očích se blýská hrdost. I když jinak působí jako chytač baseballového mužstva a jeho maska zřídka kdy propouští nějaké emoce.

Z Evanových úst se vyvalí: „Končím.“

Jack odpovídá slovy, která Evan slyšel už v tisícovkách obměn: „Nikdy neskončíš. Dobře to víš. Beze mě jsi jen...“

„Válečný zločinec.“

Jak se dalo čekat, diskuse nabývá na intenzitě.

Až do okamžiku, kdy...

Řev motoru a nečekaná zář světel je přiměje, aby otočili hlavu směrem k černému SUV valícímu se dolů po rampě a kymácivě vjíždějícímu na opuštěné parkovací patro. Skrz čelní sklo létají náboje a uvnitř blížícího se vozu šlehají blesky z hlavní.

Jack popadne Evana a stáhne ho za sloup. Evan se překulí přes záda kolem zaobleného betonu, chladný podklad se mu otře o lopatky, a vynoří se na druhé straně, aby začal okamžitě pálit. Nadělá do předních sedadel i do lidí, kteří tam sedí, díry jako do ementálu. Dobře umístěné projektily s dutou špičkou zasáhnou neúspěšné zabitáky a jejich nerozpoznatelné obličejové dopadají na palubní desku.

Pak se otáčí za zvukem, o kterém ví, že ho v příštích vteřinách čeká.

Zezadu je slyšet nevyhnutelný chropot.

Světlá tepenná krev se vsakuje do ramene modré flanelové košile. Jackova ruka, na které už krev tvoří rudou rukavici, svírá zranění.

Evan odtrhává flanel, aby se podíval na ránu. Zpod Jackových prstů létají krvavé nitky. Kdesi pod důvěrně známým aromatem železa je i odporně nasládlá vůně třesňových květů a to vše obrací Evanovi žaludek.

Léta výcviku mu brání v panické reakci, už mu ji dávno vyhnala z buněk.

A přesto.

Jeho obličej je horký.

Čas ubíhá jinak.

Žal se dere z trezoru v hrudi, kde byl dosud uzamčený, a škrábe se hrdlem nahoru.

Jack říká věci, které nikdy neřekl, které by nikdy nevyslovil. Jeho hlas nevychází z Evanovy paměti, ale ze samého nitra srdce.

Vzal jsem tě k sobě.

Vychoval tě jako vlastního.

A tys mě zabil.

Proč?

Zvedá ruku pokrytou krví a ukazuje, aby šel pryč.

Vyhání Evana od intimního pohledu na jeho poslední přerývané dechy.

Vyказuje Evana do doživotního očiště.

Odhání Evana od sebe.

S krvavým kusem flanelu omotaným kolem pěsti Evan utíká. Běží do temnoty, protože jen temnota dokáže skrýt nahotu jeho studu.

Jen v temnotě dokáže být sám.

Noří se do hedvábí.

Tekuté pokrývky laskají jeho kůži, zřasené fialové moře je temnější než baklažán. Postel hodná maharádži.

Zpočátku si myslel, že ještě sní.

A pak udeřila bolest.

8

Vlastní domeček pro panenky

Jakmile Evan zvedl hlavu z polštáře, jeho žebra se vzepřela takovým způsobem, že se mu sevřely zuby. Chvilku trvalo, než si vzpomněl, jak dýchat. Pak odstrčil hedvábně jemné pokrývky a s heknutím si sedl. Fakta na něj začala dopadat jako chrousti nalétávající na čelní sklo.

Byl nahý.

Pravou stranu těla měl posetou vínově rudými skvrnami – stehno, břicho, hrudník.

Jeho pokoj byl stejně prostorný a luxusní jako postel ve tvaru saní pod ním.

Navzdory mlžnému oparu, kterým bylo stále opředeno jeho vědomí, si po částech vyskládal své okolí. Klenutý strop, odhalené trámy. Závěsy na kované železné garnýži. Křeslo z patinované kůže a oتمان s ručně prošíványi rohy a cvočky. Mahagonový pult a vestavěný stůl s křeslem. Praskající po-

lena v travertinem obloženém krbu. Design působil jako pravý opak vybavení typického pro Los Angeles. Jako kdyby Ralph Lauren navrhoval rodinné sídlo von Trappových.

Evan si dopřál ten pocit úlevy a z jeho rtů se vydralo výrazné: „Co to sakra je?!“

Pak se s heknutím postavil. Hlava se mu točila, snad to bylo z drog, anebo strávil příliš mnoho času vleže. Nejpravděpodobněji obojí. Podlaha z dubových prken ve venkovském stylu, chladivých a hladkých pod jeho chodidly, mu přinesla vítanou úlevu od žáru rozpáleného ohniště. Protáhl se, aby provedl inventuru. Ruce byly v pořádku. Stejně jako prasklé žebro – žádné velké škody. Podlitiny, palčivé, ale neškodné, vypadaly, že za pár dní zmizí.

Na první pohled se použití střel typu beanbag skutečně vyplatilo.

Přešel k výklenku, který plnil funkci šatny. Uvnitř visely košile vedle sebe jako dominové kostky, džínsy, trička a mikiny, vše vyskládané hezky do komínků. Na dlouhých policích zabíraly minimum místa. Žádný pásek. Vedle hromádek našel spodní prádlo, ponožky a dvojce nové vysoké turistické boty velikosti devět a půl. Jeho velikosti.

To, co měl na sobě před tou kolizí v rámci odchyty divoké zvěře do sítě, chybělo. Zmizely jak jeho boxerky, tak i zbraň a zavírací nůž.

Dobře tedy. Hezky popořadě.

Natáhl si džínsy, denim ho zaškrábal na zhmožděném stehně. Pak popadl jednu z košil a ramínko změnilo tvar. Zvláštní. Uvolnil je z tyče a omotalo se mu kolem rukou. Bylo vyrobeno z materiálu, kterým se čistí dýmky, ze šňůry s vlasem stočené zhruba do tvaru ramínka. Mozku chvíli trvalo, než tu zvláštnost vstřebal.

Běžné umělohmotné ramínko by se dalo upravit do podoby zbraně. A oni – ať už to byl *kdokoliv* – chtěli mít jistotu, že žádnou zbraň mít nebude.

Ačkoliv výzdoba interiéru působila příjemně, Evan zde nebyl hostem.

Pohledem přešel po celé délce nejbližší laminátovou polici. Přišroubovaná ke zdi. Sáhl pod ni a ucítil chladnou ocel. Tyč na ramínka byla přivařená. Aby cokoliv uvolnil, potřeboval by nástrčný klíč nebo plazmový hořák.

Obrátil pozornost ke košili. Prozkoumal stehy, límec, zúžení od hrudníku k pasu. Látka hladila jeho kůži jako samet. Střih potvrdil jeho podezření – košile byla šitá na míru. To vyvolávalo další otázky.

Přidal si je do seznamu.

V hlavní místnosti zaregistroval obrovské šrouby, kterými byly kožené křeslo i oتمان přichycené k podlaze. Tyč na závěsy byla přivařená ke zdi, stůl bez zásuvek a bez židle. Přikřčil se u krbu, sklonil hlavu a podíval se na odtah. Kovový poklop vypadal dost široký, aby se do něj vešla jeho ramena, ale mohutné plameny by ho cestou vzhůru usmažily. Nedalo mu, aby nezkusil hlavní vchodové dveře. Byl to až zbytečně velký mahagonový masiv, který ladil s pultem i stolem. Zamčené – jaké překvapení – ale zapůsobilo na něj, jak málo se při zatlačení pohnuly.

Jeho další kroky vedly do koupelny. Po otevření dveří se před ním objevil ekosystém nového typu. Asijské dlaždice v šedé a uklidňující kobaltové. Velké, vzájemně se prolínající bambusové kachličky tvrdé jako kámen lemující zdi. Sprchová hlavička typu tropický déšť vykukující ze zdi, žádný sprchový box. Podlaha v něm svažující se k odtoku. Vedle odtoku jediný kus nebaleného mýdla a načechraná osuška s motivem bambusových výhonků s vlnitými okraji, která by se vyjímala v lepším hotelu. Žádné skříňky, žádné zásuvky. Na podlaze vedle kovové záchodové mísy bez prkýnka a nádrže stál nikoliv kovový, ale umělohmotný odpadkový koš.

Nástěnné zrcadlo viselo nad dvěma umyvadly, každé z jednoho kusu mramoru. Evan došel blíž, aby se podíval ne na svůj odraz, ale na samotné zrcadlo. Bylo zahloubené a zakryté tabulí tvrzeného skla.

Využil pohledu do zrcadla, aby si prohlédl důkladněji zhmož-

děná žebra. Vpich jehly na krku se zdál být vyhojený, zmizel, ale krvavá tečka v loketní jamce ukazovala, kde měl zavedenou kanylu. Samozřejmě, drželi ho v bezvědomí a do těla mu pumpovali kdovíjaké drogy.

Mezi umyvadly ležel vězeňský kartáček. Napuštěný pastou, s mohutnou rukojetí vyrobenou z pružné pryže. Mentolová pasta chutnala jako křída, ale svou práci odvedla – setřela z jeho zubů nemocniční pachů.

Opálchl si obličej vodou a opřel se o veřej. Prohlížel si dobře vybavenou ložnici. Jeho vlastní cela v jeho vlastním domečku pro panenky.

Došlo mu, že je v naprosto stejné *situaci*, kvůli které mu ostatní lidé volali.

Nepohodlí plynoucí z tohoto záhadného zvratu v něm probouzelo vztek. Přípravovalo ho to o čas, který by měl raději trávit hledáním Alison Sieglerové, uvězněné v současnosti v kontejneru 78653-B812 a vyděšené tak, jak jen může sedmnáctiletá dívka být.

Přešel místnost a roztáhl těžké závěsy. Pohled z balkonu mu vyrazil dech. Výhled dělený navařenými ocelovými tyčemi zábradlí odhaloval hory pokryté bílými borovicemi.

Chvíli čekal, než vstřebá ten šok. Když otočil zámek a pohnul posuvnými skleněnými dveřmi, projel mu vrstvou oblečnické studený vzduch. Děšť se měnil v sních zhruba při nule stupňů Celsia a teplota se teď musela pohybovat někde na téhle úrovni, kdy poletující kapky působí tvrdým a nahněvaným dojmem, jak se nemohou dočkat transformace.

Nejenže nebyl „nikde v L.A.“. On nebyl ani nikde *poblíž* L.A.

Ať už to bylo kdekoliv, nacházel se na dně údolí. Slunce, rozmazaná zlatá skvrna, viselo kdesi vlevo nad hřebenem. Soumrak? Úsvit?

Posunul se dopředu k mřížím, které tvořily i strop jeho balkonu. Výhled se mu rozšířil. Z místa, kde stál, viděl alespoň malou část mohutné budovy, ve které byl uvězněn. Z toho, co mohl vypožorovat, šlo o nesourodou stavbu, horskou chatu

z kamene a dřeva. Nad viditelnou částí sedlové střechy stoupal z kamenného komína černý kouř. Podle vzdálenosti od země a vzhůru k okapům odhadoval, že je ve třetím ze čtyř podlaží.

Dole jeho oči zachytily pohyb. Do zorného pole mu vběhli dva muži s brýlemi pro noční vidění, choulili se zimou. Po boku měli dobrmany. Evan si zapamatoval postavu, postoj i chůzi každého z mužů, než zmizeli do jasně červené boudy asi čtyři sta metrů od domu.

Přemýšlel: *dva psi, dva strážní - zatím.*

Stahovací vrata boudy se s rachotem zavřela a šedivé diorama, jež sledoval z balkonu, se vrátilo do téže prázdné atmosféry, kterou mělo předtím. Evanovy oči přeskočily na zdvýchající se svahy údolí, ale tam viděl jen stromy a další stromy. V dohledu nebyl žádný další dům.

Kdo po něm toužil tak moc, že si dal takovou práci s jeho složitým únosem? Kdo měl takové zdroje, aby zvládl tak složitou operaci?

Ano, byl tu Charles Van Sciver a zbývající Sirotci, ale tohle neodpovídalo jejich postupům. Van Sciverovi by jen málo záleželo na Evanově pohodlí, tím spíš luxusu.

Za ta léta zabil Evan spoustu lidí, narušil bezpočet operací a zanechal za sebou hromadu truchlících příbuzných. Bylo tohle dílo nějakého válečného magnáta, který se chtěl mstít? Saúdského miliardáře, jehož syna oddávajícího se džihádu Evan zlikvidoval? Anebo nějaké zahraniční agentury, která chce uzavřít dohodu s člověkem, který dřív pracoval pro americkou vládu?

Podle ubytování měli v úmyslu ho *zadržovat*.

Ale proč?

Dopadlo to na něj tak silně, že se roztrásl. Vrátil se dovnitř a zajistil dveře. V rychlosti prohlédl stěny a stropní trámy, aby si udělal představu, kde by mohly být bezpečnostní kamery a jestli to zapadá do jeho rovnice. Byl v pohybu, aby mohl sledovat dopad světla na povrch různých míst v různých úhlech. V jednom z průduchu topení na zkoseném stropě zaregistroval malou lesklou tečku. Dobře. Odsud by ale mohli sledovat sotva

polovinu místnosti, včetně dveří vedoucích do chodby. Hledal, kde by mohla být další miniaturní kamera, aby bylo pokrytí kompletní. Prasklina v rámu dveří nad koupelnou vypadala slibně. Kdyby to záleželo na něm, zapustil by ji do výplně mezi travertinovými dlaždicemi krbu.

Zrovna když začal přemýšlet, jak by mohla být osazena sledovacím zařízením koupelna, zaslechl klepání na dveře.

9

Svatá Smrt

Evan stál uprostřed místnosti a okamžitě se otočil směrem, odkud se ozvalo zaklepaní. Všechny svaly v těle se mu napjaly. Pak se ozvalo cvaknutí a dveře se odemkly.

Dovnitř vjel špičkový servírovací vozík. Bílý ubrus, kryty mís a talířů z nerez oceli, ošatka s chlebem, francouzský tisk. Jediné, co neodpovídalo standardu hotelu Ritz-Carlton, byl chlapík, který ho tlačil.

Kromě tetování vysoko na krku, chybějícího řezáku a celkově hrozivého vzezření vypadal celkem sympaticky. Zatímco vozík s rachotem vjížděl do místnosti, napochodovali dovnitř další dva pánové podobného vzezření a zaujali pozice. Každý z nich držel samopal AK-47, což byla podle Evana pro tak stísněné prostory chyba, jenže jeho se nikdo neptal. Stačila by pistole, nebo FN P90, ale v obou případech by nositelé byli připraveni o image velkých zlounů, kterou *narcotraficantes* tak

milovali. A tihle hoši vypadali rozhodně jako členové nějakého toho kartelu. *Narcos* obvykle říkají kalašnikovům *cuernos de chivo* – kozí rohy – kvůli zahnutým zásobníkům. Zaujali pozice a samopaly drželi jako nějaký posvátný fetiš. Už jen zbývalo, aby je Evan vyfotil do alba.

Dva psi, pět strážných - zatím.

Na tetování, které měl každý z mužů ze strany na krku, byla Santa Muerte. Lidová svatá, kterou *narcos* uctívali, svatá Smrt, která se podobala Panence Marii, pokud byste přehlédli rozšklebenou lebku, již měla místo hlavy. Další tetování zdobící obočí, lícní kosti a předloktí naznačovala, že muži pracují pro kartel Sinaloa, stojící minimálně za polovinou drog překračujících každodenně hranici směrem do USA.

U vchodových dveří muži udělali prostor pro něčí dramatický příchod. Evan očekával šéfa gangu, muže s výraznou čelistí a knírkem, ale to, co vstoupilo, bylo v rozporu s jeho veškerým očekáváním.

Byl to běloch s kávovými očima, poklesávajícíma na vnějších okrajích, a tváří napruženou a lesklou z přemíry plastických operací. Víčka jako by měl pevně naražená na očích, působilo to dojmem, že nosí obličej někoho jiného. Ačkoliv kvůli operacím bylo těžké hádat věk, měknoucí rysy napovídaly, že mu je necelých šedesát. Sako obleku se mu na obou stranách nadouvalo. Kravata, vestička i košile byly zdobené výrazným vzorkem, jak kašmírovým, tak kostičkami, a celé dohromady to až mátlu Evanovy smysly. A přesto v sobě vše skrývalo nepopíratelnou eleganci. Nějakým způsobem se všechno navzájem tlouklo a zároveň i ladilo.

Za jeho zády postával muž s postavou lednice – bledý jako měsíc, s vyholenou lebkou a jemnými, zakulacenými rysy. Celkově působil dojmem, jako kdyby někdo ve Photoshopu narazil hlavu novorozence na tělo Loua Ferrigna. Evan by očekával, že z něj bude tryskat přetlak vyvolaný steroidy, ale on působil klidným, téměř mírným dojmem – snad si byl vědom, že jeho proporce mu dodávají výhodu, díky níž se nemusí kvůli nikomu

vzrušovat. Obrovská postava v něm vyvolala vzpomínku: nebyl to právě on, kdo vystřelil síť na odchyt divoké zvěře? Na rozdíl od *narcos* na sobě neměl běžná tetování, i když Evan zachytil na hřbetech jeho rukou náznaky barvy, jako kdyby se jimi otřel o malířskou paletu.

„Vaše ubytování je v pořádku?“ zeptal se muž v obleku a mávnul přitom rukou. Nehty měl lehce přerostlé a dokonale se leskly. „Mám tak trochu obsedantně kompulzivní poruchu, tak jsem chtěl mít všechno dokonalé.“

Evan si dlouho myslel, že lidé, kteří sami sebe označují za postižené OCD, jsou odsouzení zemřít vysílením z vystríhávání obrazců z papíru, ale tenhle chlapík se svým důmyslným, byť decentním oblekem, pěstěnými nehty a apartmánem pro hosty na vězeňský způsob vypadal dost opravdově.

Evan přemýšlel, kolik peněz někdo musel utratit, aby *vytáhl* nájemné zabijáky z lůna kartelu.

„Co je to za způsoby, Chuyi?“ pokračoval ten člověk. „Připrav našemu hostovi pohoštění.“

Narco, který přivezl vozík, zvedl z talířů poklopy z nerez oceli a objevily se vejce, slanina a lívance. Pak se narovnal s výrazem agrese a zahanbení, něco na způsob pitbulteriéra, kterému proti jeho vůli natáhli psí obleček.

Snídaňové menu poskytlo Evanovi odpověď na jednu z jeho otázek. O pár okamžiků dřív sledoval východ slunce, nikoliv západ.

Evanovy oči přešly od Chuye zpět na dobře oblečeného muže. „Co jste zač?“ oslovil ho.

„René,“ přiznal se dotyčný. „Já vím, jméno pro buzíka. Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, že v tomhle směru mohli rodiče přijít s něčím výraznějším.“

„Příjmení?“ pokračoval Evan.

„Nepředbíhejme. A teď, prosím...“ Rukou pokynul Evanovi, aby se posadil, a usmíval se přitom, ačkoliv jeho tvář ho v tomto ohledu příliš neposlouchala. „Dokážu si představit, že máte hlad. Kromě intravenózního roztoku jste za celé tři dny nic nejedl.“

Takže tři dny.

Evana zajali v pátek, 14. října. To znamená, že bylo pondělí 17. října.

Což současně znamenalo, že má pouhých třináct dní, než bude Alison Sieglerová dopravena do přístavu v Jacksonvillu a přebere si ji kupec.

Pokud tedy ten muž ohledně data nelhal.

První příkázání: *Nic nepředpokládej.*

Evan se podíval na zbraně a pak se posadil na postel. Hned když René vstoupil do místnosti, zaujali jeho lidé perfektní diamantovou formaci používanou tajnými službami. Kulatý obličej velkého chlapíka vyčníval zpoza Reného ramene jako jeho druhá hlava. Mezerou mezi těly Evan viděl široké špičky jeho prsů na malých Reného zádech připravené odhodit jej do strany, kdyby Evan udělal neprozřetelný pohyb. Postoj a řeč těla toho obra dávaly jasně najevo, že je Reného pravou rukou a jeho postavení je vyšší než v případě hrdlořezů z kartelu.

René se k němu otočil a řekl: „To je v pořádku, Dexi.“

Dex odsunul paži a Evan se snažil zachytit, co má na hřbetu ruky, ale pohyb byl příliš rychlý.

Chuy zatlačil servírovací vozík tak daleko, až lehce narazil na Evanova kolena. Nebyl tam nuž ani vidlička, jen pružná gumová lžice. Ovanuly ho vůně. Hrudka másla rozpouštějící se v hromadě placiček. Slanina. Ubrousek byl stažený kusem bambusového stvolu, který zastupoval kroužek, a jemná tkanina se řasila na každé straně jako motýlí křídla. Byla tu i zatraceně velká snítka petržele.

To snad nemyslí vážně, pomyslel si Evan.

„Předpokládám, že vás zajímá, proč jste tady,“ pronesl René.

„Potřebujete mě.“

Reného vlhké rty se pobaveně zavlnily, ale ve skutečnosti vůbec pobavený nebyl. Nelíbilo se mu, když ho někdo přesně odhadl. „Co prosím?“

„Kulka stojí kolem pětadvaceti centů. Zorganizovat tohle

všechno vyšlo na mnohem víc. Takže chcete, abych pro vás něco udělal. Jinak byste si s tím nedávali takovou práci.“

Pohled, kterým ho René sledoval zpoza té kuchyňskou fólii připomínající kůže byl stejně tak znervózňující jako přímočarý.

„Kde to jsem?“ zeptal se Evan.

„Nacházíte se v soukromém zařízení.“

„Kde to jsem?“ zeptal se Evan znovu.

„To není důležité.“

„Co je důležité, bývá relativní,“ opáčil Evan.

„Dobrý postřeh. Pro mě to není důležité s ohledem na účel této konverzace. A jediné, o co tu teď jde, je to, co je důležité pro mě.“

Reného ruka zalovila pod klopou saka a vytáhla Evanův telefon RoamZone. Teatrálně ho podržel vysoko ve vzduchu, pak upustil na zem a dupl na něj podpatkem polobotky. Dupal tak dlouho, dokud tvrzený materiál Gorilla Glass nepraskl a neobjevily se vnitřnosti. Pak ho zvedl a hodil do krbu.

Evan nehnul hlavou, ale nespustil z mobilu oči.

René se otočil, po jeho zarudlé tváři stékal pramínek potu. „Jste jen v mých rukách. Tak dlouho, jak já budu chtít. Nikdo vám nepřijde na pomoc.“

„Nečekám na žádnou pomoc. Já jsem ta pomoc.“

„Zatím jste si vedl skvěle.“

„Ještě jsem nezačal.“

„Doufejme, že budete dost chytrý, abyste spolupracoval. Pokud ano, všechno bude nadále přesně tak příjemné jako doposud.“

„Příjemné,“ zopakoval Evan.

„Příjemné je stejně tak relativní,“ kontroval René. „Máte jméno?“

Opravdu neznal Evanovo jméno, nebo to byla jen hra? Evan ho upřeně pozoroval a hledal jakýkoliv náznak. „Ano.“

„Jaké?“

„Evan.“

„Vaše příjmení?“

„Nepředbíhejme.“

René se držel pár kroků od Evana, v bezpečí za Chuyem, který pořád připitoměle držel nerezové poklopy talířů. Vozík naražený proti Evanovým nohám mu dodával výhodu – Evan byl přimáčknutý k posteli. Vzal si croissant z tácu a položil ho vedle sebe na pokrývku. Vytáhl z útlého bambusového kroužku ubrousek. Dex ho bedlivě sledoval, vpadlé oči na něj zíraly z těstovitých štěrbin.

„Nevím, co jste zač,“ navázal René, „ale viděl jsem tu spoušť, co jste nechal v jeho domě ve Fullertonu. Vy jste byl klient Hectora Contrella?“

V jeho tónu, povšiml si Evan, nebyl žádný odsudek.

„Ne.“

„Měl jste s ním nějaký obchodní spor?“ zeptal se René.

„Ne.“

Snažil se odhadnout Evana ocelovým pohledem. „Jste příliš schopný na to, abyste byl pouze našťvaný příbuzný, nebo něco na ten způsob. Tak proč jste tam tedy byl?“

Evan se na něj díval.

Jako by nové uvědomění vtilo do Reného rysů vzrušení. „Prostě se vám nelíbil. To respektuji.“ Olízl si rty. „Co jste zač?“

Evan se na něj dál díval.

„Váš řidičák vypadá jako pravý,“ pokračoval René, „ale není. Stejně tak ani další doklady. Vaše otisky prstů nikomu nepatří.“

Evan si otřel palec o bříška ostatních prstů, až teď si všiml nenápadně modré inkoustové stopy mezi rýhami. Další narušení jeho osobní svobody.

„Dívali jsme se na registraci vaší Toyoty 4Runner,“ rozvíjel hovor René. „Vůz vlastní skořápková firma na Barbadosu. Tak jsme obrátili kámen a zjistili, že tu společnost vlastní další skořápka v Lucembursku. Mám pocit, že čím víc kamenů obrátíme, tím víc dalších kamenů najdeme.“

Evan zvedl bambusový kroužek a podíval se skrz něj, jako kdyby to byl dalekohled. Byl pět centimetrů dlouhý, víc nepotřeboval.

„Myslím, že chápu tu hru,“ zamyslel se René, „co tu na nás hrajete.“ Z palce a ukazováčku udělal kroužek, kterým se díval na Evana.

Evan si omotal bambusový kroužek kolem ukazováku a prostředníku. Duté stéblo mu perfektně padlo a napevno spojilo klouby.

Vyrobil si z prstů zbraň.

„Není to hra,“ odpověděl Evan.

Vyskočil na nohy a vrazil spojené prsty Chuyovi do oka, přímo do mozku. Krev vytryskla na bílý ubrus. Chuy zavrával a zachvěl se ve smrtelné křeči. René se stáhl v hrůze zpět.

Dva psi, čtyři strážní – zatím.

Zbývající dva *narcos* měli zdvižené samopaly, ale Evan dobře věděl, že nevynaložili tolik úsilí, aby ho rozstříleli na předraženém povlečení. Odstrčil vozík stranou a vrhnul se kupředu. Dex chytil Reného rukou zhruba v polovině těla a vyslal ho směrem do chodby.

Než však Evan stačil zkrátit vzdálenost, která ho od nich dělila, zaslechl za sebou sykot. Otočil se, aby zjistil, že zvuk jde z topného průduchu, a tehdy mu došlo, že je to...

10

Podivná řeč intimity

Krev na krku, oteklá tvář, zápěstí stále odřené od pout. Evan je na dvanáctiletého chlapce malý, vyzáblý, a ani si nevzpomíná, kdy měl naposledy plný žaludek.

Za sebou má skličující sérii zasvěcujících rituálů, po nichž skončil tady, na místě spolujezdce v téhle tmavé limuzíně, která ho veze bůhvíkam. Nemá tušení, kde je. Neví, k čemu ho použijí. Kromě jména řidiče vlastně neví nic.

Jack Johns.

Možná tentokrát bude všechno jiné, a...

Evan zarazil své myšlenky. Naděje je nebezpečná. Ze svého krátkého života se jí snažil co nejzodpovědněji vymazat.

Jack si odkašlal. „Už neexistuješ,“ řekl Evanovi. „Sebrali tě za závažný trestný čin a zmizel jsi v systému.“

„Jasně,“ přitakal Evan.

Jack pokývl svou buldočí hlavou.

O hodinu později už přejížděli temně zelenou vodu Potomacu a zamířili na západ do Arlingtonu do Virginie. Z obchodní čtvrti se postupně staly ulice lemované stromy a pak stále více stromů a stále méně ulic. Nakonec odbočili mezi dva kamenné pilíře na prašnou cestu, která je přivedla na konec cesty, k dvoupatrové usedlosti.

Ticho v autě tísnivě zhoustlo a on si netroufá je narušit. Evan čeká, dokud vůz nezastaví na smyčce příjezdové cesty a oba nevystoupí na staromódně vyhlížející verandu. Pak se zeptá: „Kde to jsme?“ a Jack odpoví: „Doma.“

Dům voní vlhce, ale příjemně, připomíná to spálené dřevo. Evan si podezřívavě prohlíží vstupní halu a obývací pokoj. Nevěří kaštanovému běhounu na schodišti, luxusním hnědým manšestrovým pohovkám, hrncům visícím z měděného závěsu v kuchyni. Celá ta scéna naplněná nepopíratelně domáckou atmosférou v něm vytváří rezonující vlnu nedůvěry.

„Chceš jít nahoru, aby sis prohlédl svůj pokoj?“ ptá se ho Jack.

„Ne.“

„Co bys chtěl?“

„Chci vědět, proč jsem tady.“

„Později.“

Evan sebere veškerou svou odvalu, představuje si přitom Van Scivera. „Po všem, co jsem udělal, abych se sem dostal, si snad zasloužím trochu respektu.“

Jack se na něj klidně podívá. „Pokud si o respekt musíš říkat, tak se ho nedočkáš.“

Evan se ze všech sil snaží to strávit. Spíš než jako políček mu ta slova připadají jako pevná zeď, která mezi ně spadla odkudsi shůry.

Jack pokračuje: „Kdosi moudřejší než my dva kdysi řekl: ‚Toužíš-li po kvalitě, chovej se, jako kdybys už ji měl.‘“

Evan zírá na Jacka a Jack zírá zase zpátky na něj.

Jako první mrkne Evan. „Jasně,“ vypadne z něj.

Vydají se vzhůru po schodišti do ložnice s dřevěnou postelí. Na matraci je pečlivě složené povlečení, vyžehlené do úhledných čtverců.

Přes rameno se nese Jackův hlas. „Nechávám si za to platit. Abych tě tu měl. Je to práce. Ale důvod, proč jsem si tě vzal a proč tě

tu chci, nejsou peníze. Nechci, abys to zjistil později, aby tě to překvapilo.“

„Kdo vám platí?“

„Později.“

Jack dojde ke stolu, nadzdvihne psací podložku a s pomocí čistého kapesníku setře z vyleštěné desky stolu neviditelnou skvrnu. Pak úhledně kapesník složí a strčí si ho zpět do zadní kapsy. „Ustel si.“

Jack nechává Evana v pokoji samotného. Evan svádí boj s povlečením. Natahuje a škube, ale nedaří se mu to udělat pořádně, natož aby vše bylo vyšponované a bez vrásek.

Vrací se dolů a nakukuje do místností, až najde Jacka v garáži, kde si důsledně čistí zbraň. Evan při pohledu na zbraň ztuhne, ale pak překoná strach.

„To povlečení tam nepasuje,“ vypadne z něj.

Jackův pohled je upřený na úzký kartáč, kterým pohybuje sem a tam vývrtem zbraně. „To povlečení není problém. Stlal jsem s ním tu postel už mockrát.“

Evan se nadechne. „Dobře,“ připouští. „Nedokážu správně ustlat.“

Jackovy oči se zvednou od hlavně. „No a?“

Chvilku trvá, než Evan pochopí, na co Jack čeká. Nakonec najde slova: „Pomůžete mi?“

Jack odsune zbraň stranou. „Velmi rád.“

Vrátí se zpět nahoru, Jack se dívá na špatně ustlanou postel a Evan se ošívá. Pak k ní Jack přejde, přebrne si okraj prostěradla přes ruku a ukazuje Evanovi, jak ho vypnout přes roh matrace. Jack pokračuje napínáním prostěradla a drží tělo stranou, aby Evan mohl vše sledovat a naučil se to.

„Takhle dobře to nikdy nedokážu,“ posteskuje si Evan.

„Nebudeš muset. Stačí to jen udělat líp, než jsi to dělal předtím.“

Jack dokončí stlaní prostěradla a to vypadá, jako kdyby je strach přinutil dělat dobrotu. „Příště. Na ničem jiném nezáleží.“ Urovná zbytek ložního prádla a postaví se vedle čistoskvoucí postele. Cestou ven mine Evana. „Nechtěl bys na procházku?“

Venku Jack zahvízdá a o chvilku později se vynoří zpoza rohu verandy velký pes, který se k nim připojí. Drží se blízko Jackova